

Glosada

Veníem de Santanyí
amb una fosca resolta.
Pes camí me varen dir:
—Andreu, na Roseta és morta.
Un me deia que era morta;
s'altre, que estava millor.
Jo, per sebre-ho més cert,
me'n vaig anar a ca sa tia.
—Tia, què fa na Roseta?
Diuen que se vol morir.
I ella més s'entristia,
perquè la mort s'hi acostava.
Cridà son pare i sa mare:
—Deixau-me besar sa mà,
que és sa darrera vegada
que vos faç incomodar.
Sa mare amb so mocador en sa mà:
—Adiós, filleta meva.
Aqueixa hermosura teva
pols i cendra ha de tornar.
I aquests cabells tan hermosos
que no deixaves tocar
ara hauran de reposar
a dins terra de fossar
amb animals verinosos.
Quatre eren que la portaven,
quatre qui li feien llum.
De los vuit n'hi va haver un
qui es ulls seus mai s'eixugaven.
I es qui feia més plorar
era en Pau de Son Reinés:
—Deixau passar, cavallers,
que a defora vull anar,
que no puc veure enterrar
sa prenda que jo estim més.

[...]

Jo, sa primera vegada que vaig dir a ses dues cosines meves grans que la'm canta..., sa primera vegada —jo l'havia sentida cantar—, que la'm cantassen, me vaig posar a plorar [...] i no em podien consolar. «No la't tornarem cantar!»

Col·lectora: Maria Antònia Sureda Picornell (curs 2013-2014)

Informant: Aina Roig Vadell, 78 anys, Lluçmajor